

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 227/04-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. októbra 2004 v senáte zloženom z predsedu Eduarda Báránaya a zo sudcov Juraja Babjaka a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť mesta Dolný Kubín, zastúpeného advokátkou JUDr. B. S., D. K., ktorou namietalo porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Dolný Kubín v konaní sp. zn. 7 C 1156/98, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo mesta Dolný Kubín na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 7 C 1156/98 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Okresnému súdu Dolný Kubín **p r i k a z u j e** v konaní sp. zn. 7 C 1156/98 konať bez zbytočných prietáhov.

3. Mestu Dolný Kubín priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 25 000 Sk (slovom dvadsaťpäťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Dolný Kubín p o v i n n ý mu zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Dolný Kubín je p o v i n n ý nahradiť mestu Dolný Kubín trovy právneho zastúpenia v sume 9 340 Sk (slovom deväťtisícristoštyridsať slovenských korún) na bankový účet právnej zástupkyne JUDr. B. S. do pätnástich dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Sťažnosti mesta Dolný Kubín vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. júna 2004 doručená sťažnosť mesta Dolný Kubín (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. B. S., D. K., ktorou namietalo porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Okresným súdom Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 7 C 1156/98.

Ústavný súd uznesením zo 7. júla 2004 č. k. III. ÚS 227/04-8 prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie.

Predseda okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu, ktorá mu bola doručená 9. augusta 2004, vyjadril, že okresný súd netrvá na verejnom pojednávaní pred ústavným súdom. Právna zástupkyňa sťažovateľa vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 16. augusta 2004 oznámila, že netrvá na verejnom pojednávaní pred ústavným súdom.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd využil možnosť postupu podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, pretože vzhľadom na charakter posudzovanej veci, v ktorej je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že 20. mája 1998 podal okresnému súdu žalobu o privolenie súdu k výpovedi nájmu bytu proti odporcom Ing. M. Z. (ďalej aj „odporca v prvom rade“) a I. Z. (ďalej aj „odporkyňa v druhom rade“). Prvé pojednávanie v predmetnej veci sa uskutočnilo 3. novembra 1998, ďalšie pojednávania sa konali 20. apríla 1999 a 18. mája 1999. Dňa 28. júla 1999 bolo v tejto veci podané odvolanie.

Krajský súd v Žiline uznesením z 20. decembra 1999 rozsudok okresného súdu zrušil a predmetnú vec doručil 15. novembra 2000 okresnému súdu na ďalšie konanie. Pojednávania v uvedenej veci sa uskutočnili 2. decembra 2002 a 17. februára 2003. Od uvedeného dátumu okresný súd vo veci nekoná.

Sťažovateľ listom z 11. marca 2004 požiadal zákonného sudcu o určenie termínu pojednávania, na ktorý nedostal žiadnu odpoveď. Následne sťažovateľ podal predsedovi okresného súdu 2. apríla 2004 sťažnosť na prieťahy v konaní podľa ustanovenia § 17 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“). Predseda okresného súdu v odpovedi z 18. mája 2004 uznal zbytočné prieťahy v konaní, ale podľa sťažovateľa neprijal opatrenia na ich odstránenie.

S prihliadnutím na vzniknuté prieťahy v konaní spôsobené okresným súdom sťažovateľ v petite svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a prikázal

okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov. Sťažovateľ zároveň požaduje primerané finančné zadosťučinenie v sume 60 000 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia.

Ústavný súd výzvou z 5. augusta 2004 požiadal predsedu okresného súdu, aby sa v zmysle ustanovenia § 29 ods. 6 zákona o ústavnom súde vyjadril k sťažnosti sťažovateľa. Predseda okresného súdu v odpovedi z 24. augusta 2004 uviedol prehľad úkonov vykonaných v predmetnej veci a vyslovil názor, že vplyv na dĺžku konania malo aj správanie sťažovateľa, ktorý rozpornými prejavmi neprispel k priehľadnosti konania.

Rozhodujúci vplyv na priebežnosť vykonávania jednotlivých úkonov v posudzovanej veci mala podľa názoru predsedu okresného súdu stále pretrvávajúca kritická personálna situácia na okresnom súde a viacnásobná zmena zákonného sudcu v tejto veci, ktorá vyplynula z odchodu zákonného sudcu na iný súd, ale aj časté práceneschopnosti ďalšieho zákonného sudcu, ktorý sa z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu vzdal funkcie. Opatrením predsedu okresného súdu určený zákonný sudca pre veľké množstvo vecí v senáte vykonával v predmetnej veci len úkony, ktoré nezniesli odklad.

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľa a spisu okresného súdu sp. zn. 7 C 1156/98 zistil nasledovný priebeh a stav konania.

Okresnému súdu bola 20. mája 1998 doručená žaloba sťažovateľa o privolenie súdu k výpovedi nájmu bytu proti odporcovi v prvom rade s prílohami a uhradeným súdnym poplatkom. Okresný súd vydal 16. októbra 1998 pokyn na zaslanie návrhu odporcovi v prvom rade, aby sa v lehote siedmich dní k nemu vyjadril, a požiadal Posádkovú správu Dolný Kubín o zaslanie správy v lehote desiatich dní týkajúcej sa predmetu konania. Zároveň okresný súd stanovil termín pojednávania na 3. november 1998.

Sťažovateľ doručil 19. októbra 1998 okresnému súdu rozšírenie žalobného návrhu aj na odporkyňu v druhom rade. Okresný súd vydal 19. októbra 1998 pokyn na zaslanie

rozšíreného návrhu sťažovateľa odporcovi v prvom rade a odporkyňi v druhom rade, aby sa k nemu v lehote 5 dní vyjadrili.

Na pojednávaní 3. novembra 1998 okresný súd uznesením pripustil rozšírenie návrhu na odporkyňu v druhom rade. Odporcovia predložili splnomocnenie z 2. novembra 1998 pre zvoleného advokáta, ktorý mal v tento deň pojednávanie na inom súde a požiadal prostredníctvom odporcov o odročenie pojednávania na iný termín. Odporcovia zároveň uviedli, že bez prítomnosti právneho zástupcu nebudú odpovedať na žiadnu otázku okresného súdu. Z uvedeného dôvodu okresný súd uznesením odročil pojednávanie na 19. november 1998 a prípisom požiadal právneho zástupcu odporcov, aby sa v lehote piatich dní vyjadril k pôvodnému aj rozšírenému návrhu sťažovateľa.

Právny zástupca odporcov doručil okresnému súdu 5. novembra 1998 žiadosť o odročenie pojednávania stanoveného na 19. november 1998 z dôvodu kolízie termínu s iným pojednávaním na okresnom súde. Okresný súd vyhovel tejto žiadosti a 9. novembra 1998 vydal pokyn na zrušenie pojednávania.

Okresný súd pokynom z 19. marca 1999 nariadil termín pojednávania na 20. apríl 1999. Na pojednávaní právny zástupca odporcov predložil listinné dôkazy, na základe ktorých nastali v konaní nové skutočnosti. Z uvedeného dôvodu požiadal právny zástupca sťažovateľa okresný súd o určenie lehoty, v ktorej oznámi, či sťažovateľ trvá na podanom návrhu alebo ho berie späť. Okresný súd uznesením odročil pojednávanie na 18. máj 1999 a vykonal úkony v rámci dokazovania.

Na pojednávaní 18. mája 1999 vypovedali účastníci konania, bolo vykonané a ukončené dokazovanie. Okresný súd rozsudkom č. k. 7 C 1156/98-42 z 18. mája 1999 návrh sťažovateľa zamietol. Okresnému súdu bolo 28. júla 1999 doručené odvolanie sťažovateľa proti predmetnému rozsudku. Okresný súd v prípise z 29. júla 1999 vyzval právneho zástupcu odporcov, aby sa vyjadril k pripojenému odvolaniu sťažovateľa v lehote desiatich dní. Okresný súd vydal 18. augusta 1999 pokyn na zaslanie posudzovaného spisu odvolaciemu súdu. Predmetný spis bol Krajskému súdu v Žiline doručený 24. augusta 1999.

Odvolačí súd nariadil 6. decembra 1999 termín pojednávania na 17. december 1999. Na pojednávaní 20. decembra 1999 bolo vyhlásené uznesenie sp. zn. 7 Co 1920/99, ktorým bol rozsudok okresného súdu zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Predmetné uznesenie bolo okresnému súdu doručené 15. novembra 2000. Okresný súd vydal 16. novembra 2000 pokyn na doručenie tohto uznesenia účastníkom konania. Doručenie predmetného uznesenia právnomu zástupcovi sťažovateľa je vykázané 29. novembra 2000 a právnomu zástupcovi odporcov 17. novembra 2000.

Okresný súd prípisom z 18. januára 2002 požiadal Okresný súd Prešov o zaslanie spisu sp. zn. 7 C 379/98. Spis bol okresnému súdu doručený 6. februára 2002. Odporkyňa v druhom rade požiadala okresný súd listom doručeným 16. júla 2002 o stanovenie termínu pojednávania, pretože od doručenia uznesenia Krajského súdu v Žiline plynie už druhý rok a termín pojednávania zatiaľ v uvedenej veci nebol stanovený. Okresný súd v odpovedi z 18. júla 2002 odporkyni v druhom rade oznámil, že termín pojednávania v predmetnej veci nie je možné určiť z dôvodu práceneschopnosti zákonného sudcu od 25. februára 2002.

Okresný súd stanovil 30. októbra 2002 termín pojednávania na 2. december 2002. Na pojednávaní 2. decembra 2002 právny zástupca odporcov požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu prítomnosti odporcu v prvom rade na vojenskom cvičení a práceneschopnosti odporkyne v druhom rade. Okresný súd uznesením odročil pojednávanie na 17. február 2003.

Na pojednávaní 17. februára 2003 súd uznesením rozhodol o pojednávaní v neprítomnosti odporcov. Okresný súd uznesením rozhodol o odročení pojednávania na neurčito za účelom vyžiadania správ od Stredoslovenských energetických závodov, strediska Dolný Kubín, a Bytového spoločenstva Dolný Kubín z dôvodu ďalšieho dokazovania. Odpovede požiadanych subjektov boli súdu doručené 19. marca 2003 a 13. marca 2003. Okresnému súdu bolo 25. apríla 2003 doručené vypovedanie plnomocenstva odporcom zo strany ich právneho zástupcu.

Okresný súd nariadil 16. mája 2003 termín pojednávania na 13. október 2003, pričom doručenie predvolania odporcyni v druhom rade na adrese v D. K., ktorú uviedla, nebolo vykázané. Pojednávanie 13. októbra 2003 bolo z dôvodu neprítomnosti odporcov uznesením odročené na neurčito a odporcovi v prvom rade bola uložená poriadková pokuta.

Právny zástupca sťažovateľa listom doručeným okresnému súdu 11. februára 2004 oznámil, že právne zastupovanie sťažovateľa v predmetnej veci bolo z jeho strany ukončené. Právna zástupkyňa sťažovateľa v žiadosti doručenej okresnému súdu 11. marca 2004 požiadala o stanovenie termínu pojednávania, pretože posledné pojednávanie sa uskutočnilo 13. októbra 2003. Podľa úradného záznamu zo 17. augusta 2004 bol spisový materiál pripojený k sp. zn. Spr. 2513/04. Uvedeným úkonom spis končí.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Len prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby neodstráni a nemôže odstrániť. Až právoplatným rozhodnutím, bez ohľadu na to, či vyznie v prospech alebo neprospech účastníka, sa vytvára právna istota. Preto na naplnenie ústavného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby všeobecný súd iba o veci konal a nerozhodol ju s účinkami právoplatnosti a prípadne vykonateľnosti svojho meritórneho rozhodnutia.

Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov sa naplní, ako to konštantne ústavný súd vo svojich rozhodnutiach uvádza, až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 26/95, I. ÚS 10/98, I. ÚS 89/99 a ďalšie).

Sťažovateľ využil právny prostriedok, ktorého uplatnenie sa vyžaduje pred podaním návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, a podal sťažnosť na priet'ahy listom z 2. apríla 2004. Predseda okresného súdu v odpovedi z 18. mája 2004 konštatoval priet'ahy v konaní, ale podľa názoru sťažovateľa neprijal opatrenia na ich odstránenie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98, II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníkov súdneho konania a postup samotného súdu.

Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že hoci predmetom sporu je privolenie súdu k výpovedi nájmu bytu, ide o vec, ktorá patrí po skutkovej a právnej stránke do štandardnej rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva s rozsiahlou judikatúrou v tejto oblasti. Predseda okresného súdu navyše vo svojom stanovisku neuviedol ako dôvod, prečo okresný súd dosiaľ vo veci nerozhodol, ani právnu, ani faktickú zložitosť prejednávanej veci.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľ zmenou žalobného návrhu a rozšírením okruhu odporcov prispel k predĺženiu konania, ústavný súd však v tejto súvislosti výslovne uvádza, že tieto okolnosti nemali vplyv na zbytočné priet'ahy v konaní. Odporcovia prispeli vo významnej miere k predĺženiu konania, pretože viaceré pojednávania boli odročené z dôvodu neprítomnosti

odporcov alebo ich právneho zástupcu alebo z dôvodu odmietnutia výpovede v neprítomnosti právneho zástupcu (3. novembra 1998, 19. novembra 1998, 2. decembra 2002, 17. februára 2003, 13. októbra 2003). Napriek skutočnosti, že neúčasti odporcov na pojednávaní boli väčšinou ospravedlnené, nemožno uvedené predĺženie konania pripísať na ťarchu okresného súdu. Okrem týchto skutočností neboli zo strany účastníkov konania zistené žiadne iné okolnosti, ktoré by mali za následok predĺženie posudzovaného konania.

Tretím hodnotiacim kritériom, ktorým ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup samotného okresného súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k porušeniu označeného základného práva, ústavný súd zistil, že tomu tak je, a to bez existencie zákonnej prekážky (napr. rozhodnutie II. ÚS 3/00).

Ústavný súd zistil, že okresný súd bol nečinný od 1. decembra 2000 do 18. januára 2002 (13,5 mesiacov), od 6. februára 2002 do 30. októbra 2002 (8,5 mesiacov) a od 13. októbra 2003 do 17. augusta 2004 (10 mesiacov). V uvedených obdobiach neboli okresným súdom vykonané žiadne úkony.

Predseda okresného súdu sa na výzvu ústavného súdu vyjadril stanoviskom z 24. augusta 2004. Vo svojom vyjadrení uviedol, že prieťahy v konaní okresného súdu boli čiastočne zapríčinené aj správaním sťažovateľa ako účastníka konania, ktorý rozpornými tvrdeniami neprispel k priehľadnosti konania.

Predseda okresného súdu vo svojom stanovisku ďalej uviedol, že rozhodujúci vplyv na priebežnosť vykonávania jednotlivých procesných úkonov mala pretrvávajúca kritická personálna situácia na okresnom súde, ale aj viacnásobná zmena zákonného sudcu v posudzovanej veci, ktorá nastala z objektívnych dôvodov (odchod zákonného sudcu na iný súd, častá práceneschopnosť ďalšieho zákonného sudcu). Zastupujúci sudca mohol vykonávať v tejto situácii len úkony, ktoré nezniesli odklad.

Ústavný súd už v priebehu predchádzajúcej rozhodovacej činnosti vyslovil, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezbavuje štát zodpovednosti za prieťahy v súdnom konaní (napr. rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 40/97).

Ústavný súd s prihliadnutím aj na ustanovenie § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku postup okresného súdu v predmetnej veci vyhodnotil ako konanie, v ktorom došlo k zbytočným prieťahom zo strany okresného súdu v celkovej dĺžke 32 mesiacov.

Základné právo zaručené podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa realizuje takým konaním všeobecných súdov, ktoré plynule smeruje k odstráneniu právnej neistoty osoby, ktorá sa obrátila na súd v konkrétnej veci (napr. rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 40/97).

Na základe týchto dôvodov ústavný súd dospel k názoru, že bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, tak ako mu ho zaručuje čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv a slobôd vzniklo nečinnosťou, môže ústavný súd prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

IV.

Pretože ústavný súd rozhodol o porušení práva sťažovateľa, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“.

V konkrétnych okolnostiach danej veci vidí ústavný súd nemajetkovú ujmu sťažovateľa v dlhšom časovom horizonte, ktorý uplynul od podania návrhu súdu a v právnej neistote pretrvávajúcej dovtedy, kým nebude v posudzovanej veci rozhodnuté. Preto ústavný súd uznal ako primerané finančné zadosťučinenie sumu 25 000 Sk.

Pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo záujmu ochrany ústavnosti a zo zásad spravodlivosti, o ktoré sa opiera Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

V súlade s ustanovením § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom uhrádza účastník zo svojho. Na základe ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorý zakotvuje výnimku z tejto zásady, ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia, pretože ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa bolo porušené, a teda mal vo veci úspech.

Pri výške náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovenia § 13 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“), ktoré upravuje výšku odmeny za zastupovanie pred ústavným súdom, podľa ktorého ak predmet sporu nie je oceníteľný peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna tretina výpočtového základu. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceníteľná peniazmi.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Vzhľadom na skutočnosť, že dva úkony právnej služby boli realizované v roku 2004, ústavný súd vychádzal pri týchto úkonoch z oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky, podľa ktorého za prvý polrok 2003 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 13 602 Sk, preto ústavný súd priznal náhradu trov za dva úkony právnej pomoci, každý v hodnote 4 534 Sk. Ústavný súd rozhodol aj o priznaní náhrady výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 19 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., t. j. 136 Sk.

Podľa takto určených kritérií je správny výpočet trov v sume 9 340 Sk, ktorú ústavný súd zaviazal uhradiť právnomu zástupcovi sťažovateľa okresný súd.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. októbra 2004